

HERINNERINGEN

Mijn ouders waren aartswandelaars en het reisdoel betrof steeds het duingebied. Toen mijn vader leider werd van het "Binnenhuis" te Amsterdam moesten wij noodgedwongen verhuizen. Maar mijn vader walgde van de grote stad en elke zondag gingen wij met de trein naar Overveen om te kunnen wandelen in het geliefde duingebied. Na een jaar keerden wij terug naar Haarlem, omdat hij zijn duinen niet kon vergeten en missen.

De genegenheid voor de duinen erfde ik van mijn vader en sinds kort wonen wij nu in een bejaardenhuis, dat schitterend gelegen is in de Bentveldse duinen, die ik ken van haver tot gort. Alle vrije tijd in mijn jeugdjaren, en deze was vrijwel onbeperkt, brachten wij door bij de Brouwerskolk, de duinplas aan de voet van de Overveense duinen. Dat was ons speelterrein en daar bouwden wij takkenhutten in de kreupelhoutbosjes en stookten wij vuurtjes waarin wij duinaardappels piepten. Volgens mijn ouders waren er geen betere en geen heerlijker aardappelen, dan de piepers van de duinen. Wij betrokken deze van boer Meiland uit het Naaldenveld en die zorgde ook voor de boter. Op zondagen trokken wij vaak naar het "Naaldenveld" en gingen dan altijd even neuzen naar de Primulabeek, die wij zo noemden omdat in het voorjaar de boorden daarvan gezoomd waren door de bloeiende wasgele primula's. Later kreeg die beek de naam van "Heimansbeek". Maar ook de boerderij van Meiland had onze belangstelling en dan gingen wij altijd even kijken naar de koeien, die in het winterhalfjaar op stal stonden. Daar achter de boerderij ontdekten wij eens in een overhangende tak van een den het nestje van een Staartmees. Dat was wat, zo'n staartmezenest en telkens gingen wij kijken hoe het er mee stond.

Die Primulabeek is verloren gegaan. Misschien zijn er nog restjes van te vinden in de tuinen van de villa's, die er zo in de loop der jaren verrezen. Wat is er niet allemaal veranderd sindsdien. Vaag kan ik mij nog de wandelingen herinneren die wij maakten naar Hillegom en Lisse, waar wij gingen kijken naar "Vader Jacob", een kolossale boom, waar wij respekt voor hadden. Dat was in de "Keukenhof", een prachtig landgoed, waar je vrij kon wandelen. Dat was een leuke tijd, waaraan ik nog vaak terug denk.

Jan P. Strijbos.